

Autoarea cărții “Funiile dragostei” se întâlnește cu cititorii din Statele Unite!

- interviu realizat de Octavian Curpaș

“A avut loc acea tragedie când părinții mei au divorțat. Mi-aduc și acum aminte de durerea cumplită pe care o trăiam atunci. Eram în fața judecătorului și el ne întreba, pe mine și pe sora mea: ‘La cine vreți voi să rămâneți, la mama sau la tata?’ Iar noi răspundeam: ‘La amândoi, la amândoi!’ Era un strigat al disperării sufletului nostru de copil.... Acel strigăt al disperării sufletului meu de copil nu a fost ascultat de cei mari. Și atunci ceva s-a prăbușit în mine. Am devenit un copil traumatizat care priveam cu jind la copiii care aveau lângă ei o mamă. Mi-aduc și-acum aminte de acele scene: figura disperată a mamei, cum întindea brațele după noi, cum tânjeam și eu după îmbrățișarea ei...” Aveam impresia că sunt singură pe lume, că nu s-a scris vreodată despre copiii suferinzi din pricina alegerilor greșite ale părinților, că eu copilul care eram așa de îndurerat trebuie să scriu, să spun lumii întregi să nu mai repete greșelile acestea, care aduc atâtea lacrimi...Refugiul în arta scrisului nu schimba nimic în interiorul meu. Eram tot mai tristă, retrasă, neputincioasă de a mă integra în societate.”

Cuvintele de mai sus aparțin Ligiei Seman, autoarea romanelor “Funiile dragostei”, “Tragedie și triumf”, “Handicapul conștiinței” și mai recent “Domnind peste împrejurările vieții”. Ligia Seman este o tânără din Hunedoara cu un talent remarcabil în arta scrisului. Adiacent de aceasta, scriitoarea este invitată să vorbească la numeroase seminarii și conferințe naționale și internaționale, cu femeile. În sensul acesta, Ligia a reușit să ajute multe persoane să depășească stările de depresie, complexe de inferioritate, criza vârstei, anxietatea, singurătatea și să le arate calea către “succesul fără prăbușire”. În luna octombrie, 2007, Ligia împreună cu soțul ei, Tibi, vor fi prezenți în SUA unde vor participa la câteva seminarii și întâlniri cu cititorii. Primul popas pe care-l vor face pe tărâm american va fi în Portland, Oregon, unde în perioada 21-22 septembrie, 2007 vor participa la un seminar organizat de biserica româna “Agape”. Itinerariul pe care-l vor parcurge după aceea, urmând să fie stabilit ulterior. Pentru a afla mai multe amănunte despre scriitoarea Ligia Seman cât și despre vizita pe care o va întreprinde luna aceasta în SUA, vă invităm să urmăriți interviul de mai jos:

- Am citit recent primele trei romane ale tale. Pe parcursul lor am putut remarca un element care revine în mod insistent ca un fel de obsesie: durerea. Mă întrebam în ce măsură aceste opere ale tale s-au confundat cu existența ta. Te-aș ruga să ne oferi câteva informații despre tine. Cine este de fapt Ligia Seman?

- Fiecare dintre noi suntem persoane speciale și valoroase înaintea lui Dumnezeu și El are un plan unic cu fiecare dintre noi, prin care ne pregătește încă din copilărie pentru modul cum îi vom sluji. Având în vedere acest aspect, aș dori să împărtășesc cu dumneavoastră câteva gânduri din viața mea. Când nu împlinisem încă șapte ani, iar sora mea avea patru ani, părinții mei divorțau. Îmi aduc și acum aminte de durerea cumplită din sufletul meu de copil pe care o aveam în fața judecătorului care mă întreba la cine vreau să rămân - “la tata ori la mama? “La amândoi! La amândoi!” strigam în disperare... și la mama și la tata.” Și când strigătul inimii mele de copil nu a fost ascultat de cei mari, ceva s-a prăbușit în mine. Am rămas la vârsta de șase ani și jumătate doar cu tatăl meu și cu surioara mea de patru ani. Bunica mea, mama tatălui meu, care era complet nevăzătoare ne-a ținut loc de mamă. Cu toate că nu văzuse niciodată lumina zilei reușea să facă față cu multă pricepere treburilor gospodărești. Tragedia divorțului părinților mei a lăsat în sufletul meu de copil răni adânci și a dus la o dezvoltare anormală emoțională. La vârsta adolescenței, lipsită și avidă după iubirea maternă, am ajuns să lupt din răspuțeri cu mine însămi pentru a mă putea integra în societate, trebuia să lupt cu complexe de inferioritate care se strecuraseră în sufletul meu sensibil. De cele mai multe ori în interiorul meu mă simțeam nespuns de înfrântă. Am ajuns chiar, să am o tentativă de sinucidere, când aveam doar paisprezece ani. Mulțumesc lui Dumnezeu că tot la vârsta adolescenței, am cunoscut

iubirea lui Hristos, singura iubire Statornică și Atotcuprinzătoare din Univers. Mâna lui Hristos în a cărei palme sunt săpați cei ce-L aleg... această Mână a Celui ce a promis că, chiar dacă o mamă și-ar uita copilul... El nu îi va uita pe copiii Lui... mângâierea acelei Mâini mi-a atins cele mai sensibile coarde ale ființei mele, mi-a vindecat rănilor interioare... Brațele acelea aduceau nespuse mai multă gingășie, siguranță și pace decât ar fi făcut-o brațele mamei mele după care sufletul meu tânjise. Dumnezeu mi-a dăruit apoi, la o zi după ce am împlinit vârsta de douăzeci de ani pe soțul meu, Timotei, despre care pot spune că este unul dintre cei mai minunați soți din lume. Am putut oferi astfel fetițelor noastre: Ruth și Rebeca ambianța unui cămin în care dragostea și pacea lui Hristos domnesc. Privind la dezvoltarea emoțională corectă a fetițelor mele, la puterea lor de a lupta și de a fi învingătoare, sigure pe ele, eu pot vedea pregnant diferența între ceea ce eram eu, copil crescut într-un mediu necreștin și care a suferit consecințele rupturii unei familii. Din pricina tragediei divorțului, amintirile din anii petrecuți împreună cu mama, s-au șters din memoria mea. Nu îmi aduc aminte din acei ani decât de ultimele zile când ea mai era în casa noastră. Eram la începutul clasei întâi: stăteam amândouă la același birou, iar ea îmi dădea peste mâini atunci când greșeam câte un bastonaș sau o literă. Parcă îmi aduc și acum aminte acea pagină de caiet în care ceneala se amestecase cu lacrimi ce numai conteneau să curgă din ochii mei. Mama rupea pagina, mă lovea peste degete, eu vroiam să nu mai plâng, dar nu mă puteam abține. Ce bizar: urăsem atât de mult atunci, copil fiind acele momente și totuși ele, singure au rămas în creierul meu ca amintiri din copilărie în care apare și mama. În adolescență, adesea mă retrăgeam în camera mea, la biroul acela de care erau legate singurele amintiri cu imaginea mamei de pe vremea cât încă mai eram împreună. Acolo îmi amintesc că atunci când eram tristă din pricina că tatăl meu mă pedepsea, puneam capul pe masă și plângeam mult... Demult mama numai exista în gândurile mele, locuiam în același oraș, iar dacă aș fi întâlnit-o nu aș fi recunoscut-o. Acolo la biroul acela îmi aduc aminte că am luat pentru prima dată un caiet în mână și am început să-mi fac planuri... Mă gândeam: dacă nu am cui spune durerea, am să scriu despre ea... aceasta va fi descărcarea mea emoțională. Aveam impresia că sunt singură pe lume: că nu s-a mai scris vreodată despre copii suferinzi din pricina algerilor greșite ale părinților, că eu, copilul atât de îndurerat trebuie să scriu, să spun lumii întregi să nu mai repete asemenea greșeli care aduc atâtea lacrimi și determină dezvoltări emoționale anormale. Bineînțeles că pe vremea aceea când eram doar o adolescentă de paisprezece ani, nu putea fi vorba să scriu un roman. Am început să scriu poezie. Am debutat când eram în primul an de liceu în anul 1985 la cenaclul literar din oraș unde scriitorul coordonator era deja foarte cunoscut în oraș și în țară. A fost o calitate deosebită a lui faptul că sprijinea cu toată inima pe cei în care vedea potențial. Deși eram cea mai tânără din cenaclu, m-a ajutat mult pentru a mă lansa în lumea culturală. Mi-a publicat din poezii în reviste literare cunoscute în acea vreme și astfel am reușit să obțin și câteva premii literare de referință. Pe atunci vedeam într-o viitoare carieră literară sensul existenței mele. În sfârșit credeam că găsisem o activitate prin care reușeam să estompez durerile trecutului, mi se părea că în împărăția cuvintelor găsisem un sens al existenței mele. Dar nu era așa... Era artă, erau poeți și scriitori, mi se repeta mereu că am șansa de a ajunge departe într-o viitoare carieră literară ceea ce mi se părea nemaipomenit atunci... Visurile acestea, refugiul în arta scrisului nu schimbaseră însă nimic în interiorul meu. Între timp, L-am primit pe Hristos în inima mea. De când îl găsisem pe El, lăsasem în urmă cu multă bucurie tot ceea ce credeam eu pe vremea aceea că este în disonanță cu voia Lui, dar la cenaclul literar nu putusem să renunț. Lubeam arta, poezia, îmi plăcea compania celor care își propuseseră să cucerească prin cuvinte împărăția literelor, dar ce trist era faptul că Dumnezeu era cu totul exclus din materializarea gândirii lor. Și nu doar atât- trăiam în vremea vechiului regim și se știa că șansa de a ajunge în vârful piramidei era rezervată în primul rând acelor care își foloseau talentul literar pentru a compune remarcabile ode "conducătorului" și "patriei"- majoritatea erau compromiși. Am renunțat în final. Am trăit momente foarte grele când a trebuit să anunț acest lucru scriitorului coordonator. Nu m-a înțeles, credea că nu sunt deplin conștientă de alegerea pe care o fac... După douăzeci de ani, însă, de la acel eveniment, când împreună am fost invitați de onoare la o lansare de carte de referință, s-a uitat în ochii soțului meu și a spus: "Să știi, Tibi, că Ligia în urmă cu douăzeci de ani a făcut cea mai bună alegere." Ani de zile am văzut în tot ceea ce însemna "creație literară" ceva care m-ar desparte de Hristos, de aceea refuzam din start cel mai mic gând de a-mi folosi talentul spre slava lui Dumnezeu. Dar planul lui Dumnezeu era cu totul altul. Printre primele cărți creștine publicate după revoluție a fost o carte a pastorului Petru Lascău- "Pași spre lumină". Citind prefața acestei cărți, concepută de fratele Iosif Ńon, Dumnezeu mi-a vorbit cu totul special. Citez un pasaj: "Ne aflăm la momentul întoarcerii poporului român spre spiritualitate, spre creștinism. Chemăm tânără generație de credincioși

evanghelici să îndrăznească să se avânte în creația literară. După decenii de întuneric și de urât în literatură, este timpul ca noi, cei ce ne-am format la lumina Cuvântului lui Dumnezeu să aducem din nou frumusețea în literatură.” Acele cuvinte m-au făcut să înțeleg că uram de fapt și fugeam nu de arta în sine care înseamnă creativitate - dar a lui Dumnezeu, ci de “urâtul”, de “întunericul” în fața căruia eu am văzut odinioară artiști remarcabili închinându-se în scopul promovării propriilor nume. Câte frumuseți erau de adus în literatura creștină românească! Pe vremea aceea nu aveam propriile romane beletristice, decât doar câteva traduse.

- Temele conferințelor și seminariilor pe care le ții sunt în general legate de relațiile de familie. Prin aceste eforturi încerci să readuci multe familii de la tragedie la triumf. Ai întâlnit și cazuri particulare pentru care nu ai avut nici un răspuns sau teme pe care preferi să le ocolești?

- Am suferit atât de mult în copilărie din pricina neînțelegerilor conjugale dintre părinții mei, dar totodată în relația binecuvântată dintre mine și soțul meu am putut vedea pregnant diferența. Prin acestea, Dumnezeu mi-a transmis ceva din ceea ce este special în inima Lui pentru armonia familiei. Acest puls al inimii lui Dumnezeu îmi dă putere și motivație de a fi lucrătoare împreună cu El pentru înflorirea și restaurarea binecuvântărilor nespuse pe care El le are pregătite pentru familii. Nu ne este ușor nici unuia dintre noi, cei care suntem căsătoriți să alegem întotdeauna ceea ce stă la baza unei familii fericite : dragostea agape, dragostea necondiționată. De ce ? Pentru că această dragoste este chiar Dumnezeu și firea noastră se opune lucrurilor duhovnicești. Putem vorbi în absolut orice căsnicie de diferențe între parteneri : construcția creierului diferită la femei de bărbați, constituția fizică diferită, temperamente distincte - caracteristici inerente de la creație și totodată de diferențe ca rezultat al educației. Având în vedere aceste diferențe și modul cum partenerii încearcă să le depășească, cred că fiecare familie binecuvântată ar avea extraordinara și unica ei istorie cum a trecut de la tragedii mici sau mari la splendide triumfuri. Podul de la inima unui partener la celălalt, tragedia micilor neînțelegeri spre triumful unității în duh, suflet și trup nu este ușor de construit, mai ales dacă e lipsa experienței. În Tit 2 :4 Cuvântul lui Dumnezeu ne dă principiul ca femeile cu mai multă experiență să le învețe pe cele care au mai puțină experiență să-și iubească bărbații, copii... Nu îmi aduc aminte să fi fost nevoită să renunț la slujirea acelor femei care s-au confruntat cu situații dificile sau care necesitau o abordare sensibilă și o empatie specială. Ca oameni însă, avem limitările noastre și ar fi absurd să considerăm că putem deține toate răspunsurile adecvate. Noi suntem lucrători împreună cu Dumnezeu și dorim ca El să ne folosească la maxim pentru a ne ajuta semenii, dar ultimul cuvânt în orice situație de viață îl are Suveranitatea lui Dumnezeu. Totodată, discernământul depinde și de alegerile fiecărui om.

- În perioada 26-30 iunie am înțeles că ai participat la o conferință națională în Constanța. Care a fost tema acestei conferințe și cum s-a desfășurat acel eveniment?

- Când am fost invitată cu ocazia zilei de 8 martie în mai multe biserici din Dobrogea, în inima mea era deja înfiripată viziunea unei conferințe naționale, dar așteptam călăuzirea Domnului pentru locul unde va trebui să se desfășoare. Am descoperit în femeile din regiune un potențial extraordinar pentru colaborare. În această viziune nu au fost incluse doar femeile care sunt căsătorite, ci și femeile singure. Ele sunt o valoare inestimabilă pentru biserica lui Dumnezeu. Un mare număr de scriitori și psihologi admit faptul că la o femeie, datorită construcției creierului ei sentimentul dragostei e mai intens decât la bărbați. Deci, aceste femei care Îl au pe Hristos, doar pe El ca Preaiubit au potențial umitor pentru a sluji cu o abnegație totală. Din nefericire însă, această predominanță a vieții interioare a femeilor - afectivitatea, asociată cu stările fiziologice specifice femeilor, creează și predispoziții mai mult ca la bărbați pentru experimentarea unor emoții dificile: depresii, anxietate, frică, complexe de inferioritate. Abordarea acestor subiecte în timpul sesiunilor a adus lumină pentru identificarea problemelor și soluții bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Tema generală a conferinței s-a numit Succes fără prăbușire, dar fiecare zi a avut tema ei specifică inclusă în tema generală: Complexe de inferioritate și valoare de sine, Deznădejde și speranță (singurătate, criza vârstei mijlocii), Teamă și libertate (frică, depresie, îngrijorare) A fost o lucrare deosebită în echipă. O echipă care am slujit la sesiuni prin învățatură, am avut deasemenea echipa care s-a ocupat cu consiliere creștină și

consiliere cu vindecare și eliberare. În fiecare zi, în program am avut incluse și seminarii (lucrul în grupe mici) - care au fost foarte benefice pentru edificarea învățăturilor primite în timpul sesiunilor, experimentarea compasiunii, înțelegerii celorlalți, rugăciune. Deasemenea, în fiecare seară am avut ocazia să ascultăm mărturii zguduitoare. Au participat aproximativ două sute de femei, dintre care treizeci la sută au fost femei necreștine. Am fost uimiți de lucrarea de restaurare a vieților multor femei și de faptul că multe dintre cele care nu L-au cunoscut până atunci pe Dumnezeu, au plecat acasă cu hotărâri noi. Semnificația numelui primei femei: Eva- dătătoare de viață descoperă ceea ce a fost și este în inima lui Dumnezeu când a creat femeia: să aducă viață prin tot ce atinge, prin relații, prin copii pe care îi aduce pe lume și îi educă. Femeia creează atmosfera în familia ei și în familia lui Dumnezeu. Dacă femeile sunt puternice și pline de viață așa vor fi familiile și bisericile.

- *Revenind acum la pasiunea ta cea mai mare: scrisul. Ce autori te-au călăuzit de-a lungul timpului? Ai avut un model pe care l-ai urmat?*

- Întrebarea este bine venită pentru că scriitorii prin a căror cărți mi s-a transmis un mesaj deosebit, mi-au motivat și insuflat într-o anumită măsură stilul. Din literatura universală aș aminti câțiva scriitori preferați: L.Tolstoi, Dostoievski, Turgheniev, Gogol, Hugo, Maxence Van Der Meersch, Theodore Dreiser, Sienkiewicz, Ernesto Sabato, Thomas Hardy. Voi aminti și câțiva scriitori preferați din literatura creștină: Watchman Nee, Derek Prince, Oswald Chambers, Larry Crabb, John Ortberg, Stanley Jones și Josh Mc Dowell. Capodoperele tuturor acestor scriitori au avut un impact special în viața, însă mai mult decât miile de pagini din alte cărți, am găsit zilnic în Cartea Cărilor- Biblia, chiar într-un pasaj scurt răspunsuri, motivații și inspirații pe care mintea omenească, oricât de strălucită ar fi, nu le poate da.

- *Ce crezi că le lipsește în general familiilor din ziua de azi? Dar tinerilor?*

- Genesa 2:24: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, se la lipi de nevastă-sa și se vor face un singur trup", ne dă principiile maritale fundamentale: părăsire, alipire și intimitate fizică. Părăsirea se referă nu doar la procesul de a ieși din familia de proveniență pentru a-ți forma propria familie ci înseamnă a considera alte lucruri sau preocupări mai puțin importante decât partenerul de viață. Cuvântul folosit în limba ebraică pentru alipire în textul original este "chedușin" și înseamnă aducerea a două corpuri foarte diferite laolaltă și lipite cu un adeziv foarte puternic. Pentru a se realiza ceea ce include alipirea: acea apropiere și comunicare în căsnicie astfel încât doi oameni atât de diferiți să ajungă unul altuia prietenii cei mai buni, "una" în duh, suflet și trup, adezivul necesar se numește TIMP DE CALITATE. În urma statisticilor s-a ajuns la concluzia că principalul motiv de divorț este lipsa implicării active în viața de căsnicie. Trăim într-o lume în care oamenii sacrifică lucruri cu adevărat importante dedicându-și timpul și energia activităților ce sunt actuale sau stridente cum ar fi: câștigarea banilor, televizorul, calculatorul. În privința tinerilor, cred că ceea ce le lipsește în primul rând sunt relațiile sănătoase. Specialiștii spun că relațiile sănătoase reprezintă siguranța sănătății mentale, emoționale și spirituale. Singurătatea, complexe de inferioritate, depresiile, probleme legate de sexualitate, răzvrătirea, dependențele și multe altele au la origine relațiile nesănătoase. Relațiile sănătoase se clădesc pe o comunicare sănătoasă. Din nefericire, comunicarea virtuală (prin computer) care a invadat activitățile tinerilor și e preferată de adulți din pricina lipsei de timp, promite mult, dar oferă prea puțin. În perioada adolescenței, tinerii sunt în căutarea identității. Societatea le oferă o grămadă de factori care încearcă să le dea un răspuns. Dacă biserica și familia nu reușesc să contracareze puternicele mesaje din exterior, tinerii sunt într-un mare pericol. Un răspuns elocvent pentru ceea ce le poate oferi tinerilor biserica și familia sunt modelele. Ei sunt în căutare de modele. Au nevoie de modele care să-i atragă, să-i sprijine, să-i țină aproape și să-i motiveze pentru alegeri corecte. Cred că, din nefericire mulți tineri trebuie să dea "dureros" cu capul de pragul de sus pentru că nu au existat în viața lor astfel de adulți.

- *Ce ne poți spune despre ultima ta carte : "Domnind peste împrejurările vieții"?*

- Dacă primele trei cărți pe care le-am scris au fost romane creștin-psiologice, a patra carte este un studiu devoțional despre valoare, putere scop și psihoterapie feminină. Mulți dintre cititori care s-au

familiarizat cu stilul de romancieră, m-au întrebat "Să înțelegem că vei renunța la romane pentru a scrie de acum încolo cărți de învățătură?" Nu aș putea spune că ultima carte înseamnă o schimbare a macazului, ci mai degrabă aș defini aceasta (cu inima plină de recunoștință față de Dumnezeu!) - o "lărgire a hotarelor". Slujind femeile românce din țară sau diasporă mi-am dat seama că aveau nevoi specifice. Dar noi nu aveam decât cărți traduse din alte limbi, scrise de femei din alte culturi. Duhul Domnului mi-a pus în inimă dorința de a da răspunsuri pe baza Cuvântului scris și din perspectiva unei femei care a trăit în spațiul geografic și cultural al cititoarelor. A trecut deja un an de zile de când am avut lansarea cărții și rezultatele sunt foarte încurajatoare. Primim mesaje pozitive din multe locuri din țară sau diasporă unde femeile o studiază individual sau în grupuri de părtășie.

- Te rog acum să ne spui câteva cuvinte despre vizita pe care o vei efectua în SUA.

- Este prima dată când voi păși împreună cu soțul meu pe continentul american. Amândoi avem emoții, dar totodată suntem nerăbdători să vedem cu ochii noștri ceea ce se spune despre America: «o cultură cu totul deosebită decât cea a Europei». Prin slujirea în care suntem implicați ni s-a oferit oportunitatea de a lua oarecum pulsul românilor din diaspora europeană în ceea ce privește adaptabilitatea și identificarea cu celelalte popoare. Chiar dacă sunt influențați de culturile în care s-au integrat, prea puțin se scufundă total în ele și aceasta se întâmplă și datorită faptului că nu sunt cu totul acceptați de națiunile unde au ales să pribegescă. Despre americani se spune că atunci când te stabilești în țara lor te întâmpină cu ideea «De acum ești american! Indiferent din ce țară ai venit!» Mi-ar place să înțeleg în ce măsură românii își păstrează identitatea și ce avantaje și dezavantaje spirituale și educaționale sunt acestea într-o țară care e considerată o țară binecuvântată de Dumnezeu.